

ELŐSZÓ

Vad férfi

– Ó, édes istenem! – nyögtem, miközben eljutottam a csúcsra; agyam kiürült, testem minden porcikája megfeszült, miközben sohasem érzett gyönyör futott át rajtam.

Lassan felnyitottam a szemem, és láttam, hogy még mindig mozog fölöttem, bennem és fantasztikusan festett. Gyönyörű volt, és fantasztikus érzés volt, ahogy mozgott bennem. Csodás!

Elragadó, ezüstszürke szeme engem nézett, tekintete vágytól csillogott, perzselte, még hozzá úgy, ahogy soha még. Egyszer sem ebben a négy hónapban, mióta együtt voltunk.

És én értettem ebből a tekintetből, tudtam, mit jelent. Tudtam, ez a férfi, ez a fantasztikus, lenyűgöző, vad férfi az enyém.

Éreztem a zsigereimben.

– Jake – súgtam, és végtagjaim még szorosabban fonódtak köré. Kezem a sűrű, sötét és rakoncátlan fürtök közé túrt. A nevét hallva Jake behunyta a szemét, de ezt úgy tette, mintha fájdalmai lennének.

Hmm... mi a fene?

Aztán a nyakamba temette az arcát, mozgása felgyorsult, dőfésői erőteljesebbé váltak, ziháló lélegzete a bőrömet csiklandozta, és én megnyitottam magam neki, kezem

bejárta a testét, lábam szorosabb bilincsbe fogta a csipőjét, ahogy körbeöleltem lüktető férfiasságát.

– Tess – hörögte, aztán hallottam, ahogy felnyög, miközben egyre hevesebben döfködött, majd elélezett.

Szorosan tartottam.

Rám rogyott.

Erre még erősebben öleltem.

Aztán legördült rólam, és a hátára feküdt. Abban a pillanatban a mennyezetre meredt, majd a tenyerét a homlokára szorítva behunyta a szemét.

Hm. Nem jó jel.

– Jake? – szólítottam halkán.

– Egen? – mordult egyáltalán nem gyengéden, a szemét ki sem nyitva, a kezét sem mozdítva.

Oké, akkor most mi van?

Alig néhány pillanattal azután, hogy azt hittem, végre megtaláltam álmaim férfinát, itt van az ágyamban, az e felett érzett öröm hirtelen elpárolgott, és most kiszolgáltatottnak, sebezhetőnek éreztem magam. Gyorsan mozdultam. Az ágy végébe gyűrt takaróért nyúltam, és magamra húztam.

– Minden rendben? – kérdeztem sűgva.

– A rohadt életbe, dehogyl! – felelte Jake, mire megdermedtem.

Jake rám nézett. Tekintete, amely most nem volt vágától izzó, belém égett. Lelki tusáról árulkodott, és... csak néztem, mert nem akartam hinni a szememnek... megbánás tükröződött benne.

Jaj, ne! A francba! Jaj, ne!

Még feljebb húztam a takarót, és arra gondoltam, Marthának igaza volt.

A vadember

Igaza volt.

Tekintete a takarót görcsösen a mellemhez szorító kézfejemre esett, és láttam, acélezüstje hogyan olvad higannyá; aztán arcán gyengédség áradt el, egész testével felém fordult, a kezét felém nyújtotta, és akkor megszólalt a mobilja.

– Bakker – morogta bosszúsan, és keze megmerevedett a levegőben.

Aztán a másik oldalára fordult, és a farmerjáért nyúlt. Hátának körvonalait néztem, az olajosan csillogó bőrt, a kidolgozott izmokat, és arra gondoltam, hogy ez nem az enyém. Nem nekem való. Egyetlen porcikája sem.

Tudtam.

Mindig is tisztában voltam vele.

Attól a pillanattól fogva, hogy hónapokkal ezelőtt ezüstszínű szemét rám vetette, végignézett rajtam, megszemlélt mindent, amit a pult nem takart, aztán tekintetünk ismét találkozott, és ő lustán, szexin elmosolyodott, tudtam.

Nem nekem termett.

Számomra nem létezik álomférfi.

De olyan jóképű volt, hogy mégis rámozdultam.

– Egen? – mondta Jake a telefonba, és rosszkedve azonnal betöltötte a szobát, olyan érzés volt, mintha smirglivel simogatnák a bőröm.

Négy hónapja voltunk együtt, s ez idő alatt Jake egyszer sem titkolta, milyen hangulatban van. Már az elején sem. És Jake-nek sokféle hangulata volt. Ha bosszús volt, az ember tudta, hogy bosszús. Ha boldog volt, biztosan tudni lehetett, hogy boldog. Mint ahogy azt is, amikor könnyed, ideges, csalódott, vidám, zaklatott, elégedett vagy

bármi más volt, az ember tudta, érezte, mert olybá tűnt, a hangulata uralja a helyiséget.

És bárki volt is a vonal másik végén, felbosszantotta és felzaklatta.

– Adj egy órát – mondta a telefonba, hallgatott egy kicsit, aztán folytatta: – Nem, öregem, megmondtam, szükségem van egy órára. – Újabb hallgatás, majd: – Most biztos csak át akarsz ejteni! – Csend. – Most nem lehet. – Rövid csend. – A rohadt életbe, mondom, hogy most nem! – Az erőtől duzzadó test kiült az ágyam szélére, a háta előregörnyedt, a térdére könyökölt, és a mobilt a fülén tartva mély hangon morogta: – Rendben, te seggfej, de ha ezt elcseszed, vagy a csajt átejted, jegyezd meg, nekem felelsz érte.

Aztán kinyomta a mobilt, és lehajolt a farmerjáért.

– Bébi, mennem kell – mondta a szoba túlsó végének. Lehunyta a szemem.

Oké. Oké.

Amikor Jake-en erőt vett valamilyen hangulat, azt nyomban tudtam. És ha Jake-nek mennie kellett, akkor ment.

Ebben semmi különös nem volt.

Oké, szóval már négy hónapja randiztunk, de most először szeretkeztünk.

Ez biztos különösen hangzik, tekintve, hogy Jake talpig férfi volt, vad férfi, de velem mindig gyengéden viselkedett, nagyon gyengéden, mintha csak megérezte volna, hogy arra van szükségem, hogy csak lassan haladjon. És tényleg arra volt szükségem, de még mennyire, hogy arra volt szükségem! Ezért nem is gondoltam rá.

A vadember

Tény, hogy sokat simogattuk egymást. Nagyon sokat, és az jó volt. A legjobb. És Jake kielégített a kezével, bár azt sohasem engedte, hogy úgy hozzáérjek én is, mondván, hogy ő engem szeret nézni, és bennem akar lenni, amikor először eljut velem a csúcsra. Már ennek hallatán is majdnem eléveztem. De nem hatolt belém, és még csak meztelenül sem voltam vele, sőt a meztelenség közelében sem jártam... egészen mostanáig.

Minden nő elvárná, hogy a férfi, aki annyira különbözik a többi férfitől, aki megzabolázta magában a vadállatot, hogy gyengéd lehessen a nővel, hogy ez a férfi egy kicsit még velem maradjon a nagy esemény után.

De Jake nem.

Ezt már tudtam róla.

De ez most valahogy más volt.

Ezt is tudtam.

– Tess – szólított mély, gyengéd hangon, mire kinyitottam a szemem.

A haja kócosan meredezett, s bár nem volt rajtam a szemüvegem, így is tudtam, hogy elragadóan fest. A képe úgy beleégett az agyamba, hogy tudtam, sohasem fogom elfelejteni.

– Tessék – mondtam, és most már teljesen felöltözve felém nyújtotta a kezét.

Nem mozdultam, ő közelebb hajolt, a kép élesedett valamelyest.

– Vedd fel a szemüved, drága – kérte. Nyilván hunyorítottam, hogy jobban lássak, vagy ilyesmi.

Jake figyelmét nemigen kerülte el semmi, ezt is tudtam.

Kényszerítettem magam, hogy megmozduljak. A takarót továbbra is magamhoz szorítva fordultam az éj-

jeliszekrény felé, felkaptam és az orromra biggyesztettem a szemüveget. Aztán visszafordultam Jake felé.

Most már, hogy jól láttam, úgy tűnt, a tekintetében nyoma sincs tusakodásnak vagy megbánásnak. Ezüstösen csillogott, mint a higany, és olyan gyengéd pillantással nézett rám, amelyről szerettem azt hinni, ilyenkor arra gondol, milyen aranyos vagyok. Vagy legalábbis reméltem, hogy azt gondolja.

Szerette, ha rajtam volt a szemüveg. Azt mondta, még sohasem volt olyan nője, aki szemüveget hordott volna. Meg azt is, hogy édes és szexi tanárnőnek nézek ki benne.

Sohasem éreztem magam szexinek, soha életemben. Jake-ig nem.

– Később beszélünk, jó? – kérdezte halkán.

– Jó – feleltem, és az arckifejezése, a hangsúlya, a szavai nyomán remény bimbózott a szívemben.

– Később beszélünk, Tess, jó? – ismételte meg valamiért, és én meglepetten pislogtam egyet.

– Jó – ismételtem én is.

– Ígérd meg, bébi!

Fürkészően néztem rá, nem igazán tudva, pontosan mit is akar. Sohasem játszadoztam vele, soha, még akkor sem, amikor Martha egyre azt ismételtette, hogy kellene. Puhatólózni. Felmérni a pasit. Amikor arra intett, ne legyen könnyen kapható. Ne mutassam ki, mennyire tetszik nekem.

De én már túl öreg voltam az ilyen praktikákhoz, és sohasem volt Jake-hez fogható pasim. Szó sem lehetett róla, hogy holmi tesztelgetés miatt elveszítem őt.

Úgyhogy most sehogy sem értettem, mit akar ezzel az ígéretkéréssel.

A vadember

De kérte, és én bármit megadtam neki, amit kért. Bármit. Már a kezdet kezdetétől.

– Ígérem – súgtam.

Bólintott.

– Meztelenül szoktál aludni? – kérdezte aztán.

Megborzongtam, bár magam sem tudtam pontosan, miért. Nem volt rossz érzés, de jó sem.

– Nem – feleltem.

– Akkor ne ma éjjel kezd – parancsolt rám, miközben az arcomat fürkészte.

Aztán közelebb hajolt, szabad kezét a tarkómra csúsztatva magához húzott és keményen megcsókolt.

Amikor szétvált az ajkunk, akkor sem engedte, hogy elhúzódjak, a tarkómat gyengéden megszorítva tartott vissza, tekintete az enyémbe kapcsolódott.

– Később beszélünk – súgta.

Aztán a keze eltűnt, mert ő maga is eltűnt.

Elment.

Hallottam, ahogy a bejáratí ajtó becsukódik.

Aztán visszarogytam az ágyra, és a mennyezetet bámultam.

Jake Knoxról igazán nem mondhatta az ember, hogy nem bonyolult alak, mert az volt. S bár ismertem őt, halványlila fogalmam sem volt, mennyire az.

De ez az egész jelenet valahogy vad volt.

De Jake is vad volt motoroscsizmájában, a motorjával, az ütött-kopott kisteherautójával, öreg, nagyon is passzen-tos pólóival, kifakult farmereivel, amelyek, ha lehet, még szűkebbek voltak. Megzabolázhatatlan, hosszú, sötétbar-na hajával, ezüstszürke szemével, amely milliányi sztorit sejtet, de semmiről sem árulkodik. A képességével, hogy

végtelen mennyiségű sört igyon meg, vagy hogy élvezettel egyen. És a csókjaival, amelyek olyan kemények, szenvedélyesek voltak, mintha csak tudná, ütött az emberiség vég-órája, és mindent ki akarna hozni ebből az utolsó csókból.

Jake-kel lenni olyan volt, mint amikor egyszer egy robotbikán lovagoltam. Az ember még csak kitalálni sem tudja, merre fog dőlni a következő pillanatban. Csak annyit tehet, hogy olyan erősen kapaszkodik, ahogy csak tud, és amíg csak lehet, élvezzi a lovaglást.

Szóval meg kell nyugodnom.

Minden rendben lesz.

Rendben lesz.

Felkeltem, bugyit, hálóinget húztam, aztán visszafeküdtem és lekapcsoltam a lámpát.

Beletelt egy kis időbe, mire rám talált az álom, még azok után is, hogy igazán csodás orgazmusom volt, amellyel Jake ajándékozott meg, s amelyre nagyon sokáig vártam, és azok után is, hogy úgy csókolt meg búcsúzáskor, mintha ez lenne az utolsó csók, mert eljött a végétélet, s miután sejtette, hogy van számunkra folytatás, hiszen azt mondta, még beszélünk.

De miután végre elaludtam, arra kellett ébrednem, hogy golyóálló mellényt viselő férfiak rontanak a házba, és néhány perccel később már visznek is a rendőrségre kihallgatásra.

Rohadt jó színésznő

A kihallgatószoza ajtaja kinyílt, és egy nadrágot, inget, nyakkendőt és nem rá illő sportzakót viselő férfi lépett be, kezében barna iratmappával.

A mappát elém dobta az asztalra, és leült velem szemben.

Mereven néztem magam elé. Azóta ezt tettem, mióta bevezettek ebbe a szobába – úgy tűnt, órákkal ezelőtt, de valójában nem tudtam, mennyi ideje. Pillantásom került a tükörre. Épp elég zsarus filmet láttam a tévében, hogy tudjam, a tükör mögött rögzítőberendezés és valószínűleg rendőrök vannak, és engem figyelnek.

– Mrs. Heller – szólított meg, és a szívem hatalmasat dobbant a név hallatán.

– Ms. O’Hara – javítottam ki.

– Bocsánat, hogy mondta, hölgyem? – kérdezte.

– A nevem Ms. O’Hara – feleltem, mire még mindig a szemembe nézve biccentett. Viszonoztam a pillantását.

– De Mrs. Heller volt a neve – jelentette ki. – Jól tudom?

– Jól – mondtam neki. – Jól tudja.

– Tíz évig – folytatta.

Nem válaszoltam, csak kissé felemeltem az állam, azon töprengve, mi az ördög folyik itt.

– Damian Heller felesége, így van?

Ohó.

Nem voltam biztos benne, hogy ez jó jel.

– Igen, Damian Heller felesége voltam – helyeseltem, majd megérdeklődtem: – Miről van szó?

– Különös – mondta csendesesen.

Szerintem semmi különös nem volt a dologban, beleértve azt is, hogy furcsa hangon mondta azt a szót, hogy különös.

– Különös? – kérdeztem vissza.

– Különös, hogy nem ezt kérdezte először – magyarázta. – Az emberek általában rögtön az iránt érdeklődnek, miért kell egy ilyen szobában ülniük.

Rámeredtem.

– Nos, miután úgy nyitott, hogy még a nevemet sem tudta – vágtam vissza –, úgy véltem, fontos előbb azt helyre tenni, mielőtt belekezdünk annak tisztázásába, mi folyik itt.

Láttam, hogy a szemében bosszús fény villan, és összeszorítja a száját.

Seggfej.

– Szóval – noszogattam –, elárulná végre, miért vagyok itt?

– Van egy-két dolog, amit tudnunk kell.

– És mik lennének azok? – vontam fel a szemöldököm.

– Meg tudná mondani, hogy az utóbbi időben kapcsolatba lépett-e a férjével? – kérdezte.

Ó, a pokolba is! Damian. A volt férjem. Nyűg a nyakamon. Megszabadulok valaha is tőle?

– Igen, meg tudom mondani, hogy az utóbbi időben kapcsolatba léptem a *volt* férjemmel – feleltem.

A vadember

– És miről beszéltek? – folytatta a kérdezősködést a férfi.

– Semmiről, kivéve, hogy többször is megkértem, ne keressen többször.

Egy ideig fürkészőn nézett, aztán megkérdezte: – És ezt telefonon tette, vagy találkoztak?

– Telefonon – feleltem.

– Nem találkoztak? – erőltette.

– Nem.

Felnyitotta a mappát, lapozott a papírok közt, végül kiemelt néhány fekete-fehér nyolcszor tízest, és az asztalon át élém csúsztatta.

A fotókon Damian és én éppen együtt ebédeltünk.

Oké. Ez tényleg nem jó. Miért fényképeznének le minket Damiannel ebéd közben?

Már csak azért sem volt jó, mert komolyan mérlegelnem kellett, hogy ezt a felsőt többé ne vegyem fel. Nagyon előnytelen, még így, fekete-fehérben is.

– Szeretne korrigálni az iménti válaszán? – érdeklődött a férfi.

– Nem – mondtam, mire felvonta a szemöldökét, és alig észrevehetően a tükör felé fordította a fejét.

Ahogy sejtettem. Ott emberek figyelnek. A fenébe!

– Mrs. Heller – kezdte, de félbeszakítottam.

– A nevem Ms. O’Hara, uram, vagy inkább Tess, mert senki sem hív Ms. O’Harának. Máris megmagyarázom ezeket a képeket és a válaszomat – folytattam gyorsan, mielőtt megszólalhatott volna. – Azt kérdezte, kapcsolatba léptem-e a volt férjemmel az utóbbi időben. Többször is, mivel rendszeresen hívogat. Néha felveszem a telefont, és megkérem, hogy hagyja abba. Néha nem. Ritkább a nem.

Tíz évig voltam Damian felesége, és tudom, nem szereti, ha semmibe veszik, és nem ért a finom célzásokból. Jobban reagál az egyenes beszédre, bár egy ilyen beszélgetés sajnos időigényes, mert csak lassan kapcsol, ha olyan választ hall, ami nincs ínyére. Abban reménykedem, ha elégszer megkérem rá, előbb-utóbb békén hagy. Azok a képek – mutattam az asztalon lévő fotókra –, amelyeken együtt ebédelek Damiannel, úgy körülbelül hat hónappal ezelőtt készültek. Erre én nem mondanám azt, hogy az utóbbi időben. Ha maga szerint ez belefér az utóbbi időben fogalmába, bocsánatot kérek, amiért nem azt a választ adtam, amelyre várt, de a válaszom akkor is őszinte volt.

Habozás nélkül szegezte nekem a következő kérdést.

– Elmondaná, hogy miről beszélgettek ezen a nem utóbbi időben történt ebéden?

– Elmondaná, hogy miért vagyok itt? – kérdeztem vissza.

– Jobban szeretem, ha én kérdezek, *Ms. O'Hara*.

Rámeredtem, aztán nagyot sóhajtottam.

– Damian a kibékülésünkről akart beszélni velem – feleltem.

– Vissza akarja kapni magát – jegyezte meg a férfi.

– Ezt jelenti a kibékülés – tájékoztattam, mire ismét összeszorította a száját.

– Abból, hogy rendszeresen arra kéri, ne keresse magát telefonon, feltételezem, hogy visszautasította a kibékülést.

– Helyesen feltételezi.

– Ennyi volt? Mindössze ennyiről beszélgettek?

– Nem, a kutyánkról kérdezett, aki a válás után nálam maradt, de azóta már elpusztult. Ezt neki is megmondtam.

A vadember

Ezt leszámítva igen, kábé ennyi volt. Ennyiről beszélgettünk.

– Kábé?

– Uram, ez fél évvel ezelőtt történt, és előtte több mint négy évig nem láttam Damiant. Meglepett, hogy kapcsolatba lépett velem, és nem éppen kellemesen. Az ok, amiért megkeresett, szintén meglepetés volt, és *nagyon* nem kellemes. Sajnálom, hogy nem jegyzeteltem le minden egyes témát, amelyről beszélgettünk, de a találkozás apropója olyan mélyen gyökeret vert az agyamban, hogy minden mást kiszorított onnan.

– Több mint négy évig nem látta a volt férjét – jegyezte meg a férfi.

– Igen, ezt mondtam – erősítettem meg.

– De ha nem kívánt kibékülni vele, miért egyezett bele az ebédbe?

Ismét felsóhajtottam.

– Elfelejtettem.

Rám meredt, aztán kérdésként megismételte: – Elfelejtette?

Biccentettem.

– Elfelejtettem, milyen is Damian. Amikor felhívott, hogy ebédelni szeretne velem, azt is mondta, hogy az apja nincs jól, és én elfelejtettem, hogy Damian... nos... – Legyintettem. – *Damian*. De az is lehet, hogy nem felejtettem el, csak egyszerűen kizártam az agyamból, mivel azt a több mint négy évet ezzel töltöttem: megpróbáltam mindent kizárni, ami vele kapcsolatos. De azt tudtam, hogy közel áll az apjához, én is közel álltam hozzá, bár őt sem láttam a több mint négy év során. Nem örültem, hogy nincs jól, és tudni akartam, mi van vele. Damian nem

volt hajlandó elárulni a telefonban, ezért találkoztam vele. Aztán kiderült, hogy az apjának semmi baja, és Damian csak arra használta, hogy engem elcsaljon ebédelni.

A férfi ismét rám meredt, mintha időre lenne szüksége, hogy megeméssze, mekkora seggfej volt a férjem. Aztán taktikát változtatott.

– Maga kezdeményezte a válást.

Ezek ellenőriztek.

Jóságos ég, ezek ellenőriztek!

Mi folyik itt?

– Igen – erősítettem meg, arra gondolva, bármi törté-
nik is, az őszinte válasz mindig a legjobb politika.

– Hűtlenség miatt?

Bólintottam.

– Igen – mondtam is egyben.

– Többszöri.

– Nyilvánvaló, hogy elolvasta a tárgyalás jegyzőköny-
vét, tehát azt is tudja, hogy erre ismét igen a válasz. De
igen, megerősíthetem, hogy Damian többször is megcsalt.

– Igen, Ms. O'Hara, elolvastam a jegyzőkönyvet, és
a tény, hogy ez a jegyzőkönyv létezik, ráadásul jó vastkos,
azt tanúsítja, hogy a válás nem közös megegyezéssel tör-
tént. A férje nem akart válni. Bíróságra ment.

– Úgy van.

– Nem akarta, hogy felbontsák a házasságukat.

– Nem.

– De felbontották.

Sóhajtottam.

– Igen.

– És maga úgy jött ki ebből a házasságból, hogy az
ügyvéd díján kívül egy centet sem kapott, jól értettem?

A vadember

Ez volt az a pont, amikor kezdtem megijedni. Jobban mondva, ahhoz képest megijedni, amennyire már amúgy is rémült voltam, amely rémület akkor fogott el, amikor legalább háromcsapatnyi különleges ügynök (némelyiknek POLICE felirat volt a mellényén, másoknak FBI vagy DEA) kirángatott az ágyamból, és behozott kihallgatásra.

Így aztán a bátorságom lassan odalett, és csak suttogva mertem megkérdezni: – Kérem, elárulná, hogy mi folyik itt?

Nem tette, helyette tovább faggatózott.

– Megbánta ezt valaha is, Ms. O’Hara?

– Mit?

– Hogy az ügyvéd díján kívül semmit sem fogadott el a férjétől. Megbánta?

– Nem, én... – Megráztam a fejem. – Nem. Tiszta lappal akartam indulni. Azt szerettem volna, ha...

– Miért?

– Mit miért? – pislogtam csodálkozva.

– Miért akart tiszta lappal indulni? Tíz évig volt a felesége, többször is megcsalta magát, a keresete hatjegyű szám volt, nem kellett nélkülöznie mellette. Elpucolhatta volna a vagonját. De maga vette a kalapját, és csak a kutyát vitte magával. Nem gondolt arra, hogy a férje tartozik magának? Nem gondolt arra, hogy magának is jár abból egy rész, amit közösen építettek fel?

Újra megráztam a fejem.

– Nem, és csak szerettem volna... elmenni – mondtam. – Valami... valami történt Damiannel?

Megint csak nem válaszolt a kérdésemre.

– Tíz év hosszú idő – jegyezte meg helyette. – Az ember ennyi idő alatt túl sok mindent belerak az életébe,

a házasságába, az otthonába ahhoz, hogy csak úgy üres kézzel meg egy kutyával elsétáljon. Furcsa, hogy semmire sem tartott igényt. A nászajándék étkészletre. Az ebédlő berendezésére. Még valamelyik kocsira sem.

– Damian fizette a kocsikat – mondtam halkán.

– És maga nem akarta, hogy bármi köze is legyen hozzá. Semmit nem akart az életében, ami rá emlékezteti. Igazam van?

Bólintottam, és az arcát fürkésztem, hátha leolvasok róla valamit, de az az arc semmiről sem árulkodott.

– Sok nő nem úgy érezne, mint maga. Sok nő egészen másként vélekedne a férje pénzére vagy az életmódra gondolva, amelyhez hozzászokott.

– Én nem vagyok olyan, mint a többi nő.

– Nem, úgy látom, tényleg nem. Mindent hátrahagyott, csak a kutyát vitte magával. Úgy látom, nem is annyira otthagya, mint inkább elmenekült. Elmenekült a férjétől, Ms. O'Hara?

A mellkasom összeszorult a rá nehezedő mázsás súly alatt.

– Nem – leheltem. Ez volt az első hazugság, amely elhagyta a számat, mióta a férfi bejött és rám szegezte szúrós tekintetét.

Tudta, hogy hazudok.

– Egy emberünk készítette ezeket a fotókat az ebédjükről. Tudjuk, hogy nem ment jól. Nem fejezte be az ebédet, Ms. O'Hara. Izgatottnak tűnt, amikor elment. Sietve távozott. Mintha menekülne. A volt férje valami olyasmit mondott magának, ami menekülésre készítette?

– Nem menekültem el – tiltakoztam. A második hazugság. – Csak nem... amikor elárulta, hogy hazudott az

A vadember

apjával kapcsolatban, és békülni akar, én meg tudtam, hogy nem akarok, úgy véltem, nincs oka tovább maradnom.

A férfi hátradólt a széken, egyik kezét felemelte.

– Tíz évig együtt éltek, a férje fűvel-fával megcsalta, ez kemény, de akkor is a felesége volt, tíz évet vele élt. Sok idő eltelt, s mint tudjuk, az idő begyógyítja a sebeket. Nem volt szép tőle, hogy hazudott az apjával kapcsolatban, de csak találkozni akart magával, ezért cselhez folyamodott. Maga nem akart egy kicsit beszélgetni a saláta fölött? Felidézni a régi szép időket?

– Árulja el, kérem, mi folyik itt – könyörögtem halkán.

– Szeretném megérteni, miért hagyta el a férjét, és miért távozott sietve az ebédről.

– Már elmondtam, és a bírósági jegyzőkönyvben is olvashatta – emlékeztettem. – Megcsalt és nem akartam vele ebédelni, amikor megtudtam, hogy miért hívott.

A férfi felém hajolt.

– Nem hiszek magának – mondta csendesen.

Ó, istenem! Valami történt Damiannel.

– Valami történt Damiannel – suttoztam, és ő mosolygott.

Nem tetszett a mosolya, mert nem az a fajta mosoly volt, amit az ember szeretni szokott.

– Nem, miből gondolja, hogy történt vele valami?

Az égnek emeltem a kezem. Kezdtém elveszíteni a fejem.

– Nem tudom. Talán azért, mert egy kihallgatósobában beszélgetünk róla az éjszaka kellős közepén.

– Ismer valakit, aki ártani szeretne Damian Hellernek? – kérdezte.

– Nem – mondtam ezúttal őszintén.

- Biztos benne?
- Igen – biccentettem.
- Senkit? – erősködött.
- Senkit – ráztam meg a fejem.
- Miért akart tiszta lappal indítani, Ms. O’Hara?
- A férjem megcsalt...
- Miért akart tiszta lappal indítani?
- Ahogy már mondtam, hűtlen...

Az asztalra csapott, mire döbbsent rémülettel összerándultam a hirtelen mozdulattól és a zajtól.

– Miért akart tiszta lappal indítani? – csattant rám ingerülten.

– *Mert megerőszkolt!* – sikítottam.

A két szó csak úgy magától szaladt ki a számon.

Először mondtam ki valaki más előtt.

A férfi döbbsenten pislogva visszazuhant a székébe. Odakintről hangos zaj hallatszott, mire a fal felé kaptam a fejem.

A szívem hevesen dübörgött, és ziháló lélegzettel meredtem sápadt tükörképemre.

És nagyon sokáig néztem azt a halotthalovány arcot a tükörben.

Időtlen idők óta nem néztem tükörbe. Évek óta.

Tényleg így festek?

– Ms. O’Hara – hallottam a férfi hangját, de most valahogy más volt: halk, furcsán gyengéd, de én továbbra is a tükörképem néztem, döbbsenten attól, amit láttam. – Tess – suttogetta, mire felé fordultam és ránéztem. – A férje megerőszkolta? – kérdezte lágyan.

– Tudom, hogy szokatlanul hangzik – suttogettam én is –, hiszen a férjem volt. Talán viccesen is. De megtör-

A vadember

tént. – A tekintetét fogva tartva megismételtem: – Megtörtént.

– Nem hangzik viccesen – súgta vissza. – Egyáltalán nem.

Továbbra is a szemébe néztem, de nem mondtam semmit.

– Elszökött – állapította meg.

– El – súgtam.

– Korábban is bántotta?

Bólintottam.

– Megváltozott. Valami megváltozott. – Haboztam egy kicsit, aztán megismételtem: – Megváltozott.

– Mi történt?

A fejemet ráztam.

– Nem tudom. Próbáltam beszélni vele... veszekedtünk... aztán ő... – Elhallgattam. – Korábban sosem történt ilyesmi, de a veszekedésünkéből verekedés lett, így aztán nem próbáltam többé beszélni vele.

– A férje nem akart válni.

– Damian nem szereti, ha kisiklik a kezéből, amiről úgy véli, hogy az övé.

A férfi szemügyre vett, de tekintete most éppoly gyengéd volt, mint a hangja.

– De négy és fél évig békén hagyta magát – mondta halkán.

– Igen, békén hagyott – suttoztam.

– Aztán hirtelen vissza akarta kapni.

– Igen.

– Elárulta, miért kereste magával ismét a kapcsolatot ennyi év után?

A fejemet ráztam, de azért válaszoltam.

– Azt mondta, hogy... azt mondta... – Nagy levegőt vettem, aztán kimondtam. – Azt mondta, szeret, hiányzom neki, rájött, hogy elszúrta kettőnk dolgát, és szeretne kibékülni velem.

– És az óta az ebéd óta rendszeresen hívogatja, hogy kibéküljön magával?

– Igen.

A férfi oldalra biccentette a fejét.

– És azok után, amit magával tett, még fogadja a hívásait? Együtt ebédelt vele?

– Hogy hívják? – kérdeztem hirtelen, mert azok után, hogy olyasmit mondtam el neki, amit még soha senki másnak, tudnom kellett a nevét.

– Elnézést. Calhoun ügynök.

– Nos, Calhoun ügynök, a kérdésére igen a válasz. Fogadom a hívásait, és együtt ebédeltem vele. Damian az, aki, és ismerem őt. Nem akartam, hogy megjelenjen az otthonomban. Nem akartam, hogy ajándékokat megvirágot küldjön. Nem akartam őt a közelemben látni. A válsági procedúra alatt végig azt hitte, visszamegyek hozzá. Megmondta, és mindent el is követett, hogy így legyen. Csak miután végigcsináltam, hagyott békén. Bármi is van most, bármit is akar, végig kell vinnem, amíg fel nem fogja, hogy nem fogok visszamenni hozzá, és ismét békén hagy. Szóval végigcsinálom.

A férfi újra szemügyre vett.

– Nagyon sok bátorság kell hozzá – jegyezte meg aztán.

– A volt férjem megerőszakolt, Calhoun ügynök, megvert, de nem ölt meg. Amíg élek, küzdök is, és szerencsére még élek.

A vadember

– Maga nem olyan, mint a többi nő – suttogetta a férfi.

– De igen – suttogettam vissza. – Olyan vagyok, mint minden nő. Maga a külsőt látja, de van odabent valami, amit nem engedek meg, hogy maga vagy ő meglásson. A zűrzavart, amit bennem hagyott. De az az enyém. Senki nem juthat hozzá. Mindaz, amit maga vagy ő lát, csak kirakat. Egy dolgot nagyon gyorsan megtanul az ember, ha ilyesmi történik vele, mégpedig azt, hogy kurva jó színesnő legyen. Nincs más választása, mert ha egy férfi azt teszi az emberrel, amit Damian velem tett, az ember elveszíti a választás lehetőségét. Csak azt választhatja meg, milyen szerepet óhajt eljátszani. Én is kiválasztottam egy szerepet, és maga most azt... azt látja, Calhoun ügynök.

Nem szólt semmit, ezért megkérdeztem: – Most pedig elárulná, mi folyik itt?

A szemembe nézve válaszolt.

– Ma este felszámoltuk a volt férje teljes üzletét. Ő Denver legfőbb kábítószer-terjesztője, közvetlen kapcsolatban áll Kolumbiával.

Döbbenten pislogtam.

– *Micsoda?* – kérdeztem aztán.

– Amennyire vissza tudtuk követni, sok évig alacsonyabb rangú diler volt korlátozott klientúrával, amelyet többségében a kollégái alkottak. Tíz évvel ezelőtt komolyan beszállt az üzletbe, és azóta fokozatosan kapaszkodott fel a számlárlétrán, míg végül a csúcsra jutott.

Tátott szájjal bámultam a férfira.

– Az összes offshore számlájukon rajta van a maga neve is – folytatta ő. – A négy számlán összesen hetvenötmillió dollár van.

– Ó, édes istenem! – suttogettam.

– Amikor együtt ebédelt vele, maga is képbe került, és lehallgatjuk a volt férje hívásait. Tudjuk, hogy az elmúlt fél évben rendszeres kapcsolatban álltak egymással, bár azt nem sikerült megfejtenünk, mi van a beszélgetéseik mögött. És tudjuk, hogy a neve szerepel Damian Heller bankszámláin. Arról viszont sejtelmünk sincs, mi az ön szerepe az ügyben. Mivel a házasságuk széthullása és a válásuk időpontja nagyjából egybeesik azzal, amikor Heller kezdett a csúcsra törni a kábítószerbizniszben, azt hittük, maga a férje sötét ügyei miatt válik. Arra viszont nem jöttünk rá, maguk ketten miért újították fel a kapcsolatukat.

– Semmi közöm Damian ügyeihez – jelentettem ki még mindig suttozva.

Calhoun a zsebébe nyúlt, előhúzott egy háromrétbe hajtott papírt, és az asztalra tette.

– Házkutatási parancs – mondta. – Átkutatjuk a házát, a kocsját, az üzlethelyiséget és a számítógépeit. Írásmintát is kérünk, mert valaki aláírta a maga nevét az off-shore számlákon, és ez körülbelül fél évvel ezelőtt történt.

Egy ideig néztem a férfit, aztán a szememet behunyva és a fejemet rázva elfordultam.

Damian.

A jelek alapján úgy tűnik, tényleg sohasem fogok megszabadulni tőle.

– Én nem... nem tudom... – Nagy levegőt vettem, és újra Calhounra néztem. – Nem hiszem el.

– Ha igazat mondott, akkor a házkutatás azt alátámasztja, ennek ellenére kérem, hogy maradjon itt, amíg nem végzünk. Ez eltarthat egy ideig, Ms. O'Hara – tette hozzá felállva. – Hozhatok magának egy kávét, mialatt vár?

A vadember

A fejemet hátrahajtva néztem fel rá, még mindig túl döbbenetesen ahhoz, hogy válaszoljak.

– Tess – szólított halkán. – Kávét?

Továbbra is csak néztem rá, aztán erőteljesen megráztam a fejem, hogy magamhoz térjek.

– Igen, köszönöm – mormoltam a szemem lesütve.

– Valaki hamarosan hozza – ígérte Calhoun a fejem fölött.

– Köszönöm – ismételtam az asztalnak.

Nem láttam, de még néhány hosszú pillanatig azt sem éreztem, hogy kiment volna. Aztán hallottam a padlón koppanó lépteit, majd nyílt és becsukódott az ajtó, és én egyedül maradtam a szobában, ahol nem volt más, csak az asztal, a székek és a tükör, bárkivel is mögöttem.

Nem mozdultam, továbbra is az asztalt néztem.

Amikor végül mégiscsak elszabadult egy könnycsepp, és végigcsordult az arcomon, az szerencsére az arcom tükörrel átellenben lévő oldalán történt.

